

Libris.RO
Editor: Vasile Burlui
Redactor: Paul Gorban
Tehnoredactor: Alexandra Uzier
Coperta: Ionuț Broșțianu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PETROVICI, VIORICA

Lebăda în zbor / Viorica Petrovici. Iași : Cartea

Românească Educațional, 2019.

ISBN 978-606-8982-51-9

821.135.1-1

Grupul Editorial Cartea Românească Educațional

Copyright © Editura Cartea Românească Educațional, Iași - 2019

Adresa: IAȘI, Bd Ștefan cel Mare și Sfânt, nr. 2 – 700124.

www.ecedu.ro

Viorica Petrovici

Lebăda în zbor

Cartea Românească
EDUCAȚIONAL

„Acțiunea romanului autoficțional *Sfinxul și oglinda de jad* (CHARMIDES, 2013), semnat de Viorica Petrovici, este transpusă într-o geometrie sacră, aparținătoare unei cîtimi dintr-un infinit fractal [...] Protagonista plină de energie pozitivă, încearcă să pună ordine în înșiruirea de impresii senzoriale, să fie în rezonanță cu un principiu cosmic – cel al Ordinii și Organizării pline de înțelepciune a Universului, scopul fiecărei experiențe trăite fiind să o facă permiabilă la împlinirea spirituală. Ea se simte ca o preoteasă oficiind într-un vechi templu (egiptean, dar mai ales dacic, având în vedere discursul sensibil tracomanic), de unde descoperă adâncimile uimitoare ale cerului. Nu mai încape nicio îndoială că se poate debarasa de afonie pentru a asculta muzica sferelor cu urechea sufletului și că se teme să nu asurzească de atîta ... lumină într-un areal în care orice fenomen, trăire sau ființă propagă vibrații.”

Vasile Spiridon

Convorbiri Literare, februarie 2015.

Cuprins

PARCUL CU MAIMUȚE.....	5
I.....	7
II.....	8
III.....	10
IV.....	12
V.....	13
VI.....	14
VII.....	15
VIII.....	17
IX.....	18
X.....	19
XI.....	20
XII.....	21
XIII.....	22
XIV.....	23
XV.....	24
XVI.....	25

AEROGARA NADIR	27
Șarpele de munte	29
Lumea aceasta mai veche decât cerul	30
Trambulina doarme până dimineață	31
Într-un munte alchimic	32
În mai multe rânduri mă rătăcesc	33
Comerciantul de baloane	34
Roata fântânii cu șaisprezece spițe	35
Aerogara Nadir	36
Doctorul pune ace de argint	37
Închiși în această temniță oarbă	38
Înăuntrul unei zile fără sfârșit	39
Intru în jocul lor	40
O pânză de păianjen fractalul univers	41
Caii îi împușcăm	42
Viu și mort	44
Zac în raza unui port	44
Leagănul	45
TREPTELE	47
Parada	49
Printre sârmele de cale ferată	50
Pădurea albă de stejar	51
Dresură de șerpi	52
O repetiție fără sfârșit	53
Propusă pentru disecție	54

Tristețea devine irespirabilă	55
Îngerul sau întoarcera pe dos	56
Septembrie târziu	57
Balul	58
O colibă de pescar	59
Un candelabru avangardist	60
Film cu tărâmul nimănui	61
Actorul	62
Întâlnire de gradul zero	63
Copil special	64
Drumul vegheat de animale preistorice	65
Aud greierii ce patrulează pe străzi	66
Gândurile se lovesc de asfalt	67
Expulzată de rădăcinile dragon	68
În fiecare noapte	69
Lanul de chihlimbar	70
Mandala de pe lac	71
La control	72
Aș mai face un salt	73
Plaja de la Vama Veche	74
Vom înota în propriile trădări	75
În mijlocul unui pod	76
Prima zăpadă	77
Merg desculță	78
Era și nu era	79
Podurile	80

Corabia Lebedei	81
Încrămănită în zbor.....	82
Cu flori amnezice la buzunar.....	83
La cumpăna nopții.....	84
Colindătoarea	85
Numerele	86
Într-un vârtej	87
REFERINȚE CTITICE	89

COMENZI – CARTEA PRIN POȘTĂ

Telefon: 0763 082 213

Adresa: IASI, Bd Ștefan cel Mare și Sfânt, nr. 2 - 700124

E-mail: comenzi@ecredu.ro

www.ecredu.ro

Tipărit în România

Viorica Petrovici s-a născut la 20.12.1950. A publicat mai multe volume de poezie și de proză: *Chemarea tăcerii*, Editura Helicon, Timișoara, 1997 – poezie; *Perla înfloarește în adâncuri*, Editura “Augusta”, Timișoara, 2000 – roman; *Soarele alb*, Editura “Augusta”, Timișoara, 2001 – poezie; *Roua deșertului*, Editura “Augusta”, Timișoara, 2003 – poezie; *Între două țărâmurii*, Editura „Artpress”, Timișoara, 2004 – poezie; *Oglinda fractală*, Editura AXA, Botoșani, 2006 – poezie; *Caduceul lui Mercur*, Editura AXA, Botoșani, 2008 – poezie; *Miroir fractal*, Editura AXA, Botoșani, 2009 – poezie; *Călătorul cu aripi indigo*, Editura AXA, Botoșani, 2010 – poezie; *Cascada cu ambele capete în cer*, Editura TIPOMOLDOVA, Iași, 2012 – poezie; *Sfinxul și oglinda de jad*, Editura CHARMIDES, Bistrița, 2013 – roman; *Fluturele și Evelina*, Editura CHARMIDES, Bistrița, 2015 – poezie; *Roata de circ*, Editura Ateneul scriitorilor, Bacău, 2016 – poezie. Din anul 2000 Viorica Petrovici este membră a Uniunii Scriitorilor din România, filiala Bacău, din 2018 filiala Iași. Este membră a Societății Scriitorilor Bucovineni. Pentru poezia sa, Viorica Petrovici, de-a lungul timpului, a primit câteva premii importante: Premiul acordat de Uniunea Scriitorilor din România, filiala Bacău, pentru poezie, 2006, *Oglinda fractală*; Premiul acordat de Uniunea Scriitorilor din România, filiala Bacău, pentru proză, 2014, *Sfinxul și oglinda de jad*; Premiul „Fundației Culturale a Bucovinei” pentru poezie, în 1998, 2001, 2002, 2006, 2017; Premiul „Societății Scriitorilor Bucovineni” pentru secțiunea de poezie, în 2005, 2013, 2017; Premiul internațional pentru poezie religioasă „Poesia attiva”, Torino, Premiul I – 2007, Premiul II – 2009.

PARCUL CU MAIMUȚE

I

Bazarista este pe acoperișul unui mic hotel,
cu iubitul beu dintr-o sticlă, ea cade după
două guri și el îi sprijină capul în poală,
Vin vulturii să își înfingă ciocul necrofaș în trupul ei,
Nu! strigă ea fără să vadă, doar simțind atingerea,
Nu! tâlharii nu reușeau s-o țină pe loc și s-o rupă,
Nuuu! și fug speriați, femeia de bazar
coboară de pe acoperișul unui mic hotel european,
pantalonașii albi i-au rămas sus,
tricoul negru îi acoperă fesele, îi acoperă pulpele,
îi acoperă genunchii și tălpile, orbitele sunt goale
pentru că vulturii i-au mâncat ochii și buzele
și o parte din abdomen, a doua zi scheletul ei
duce pe umeri doi saci cu gumă de mestecat,
Nimeni n-o vede, nimeni n-o cheamă sau ea
nu mai știe ce nume avusese la venire, scheletul
autocarului plin cu bazariști pleacă, spre seară,
cu actele furate de niște nomazi, pe străduțe dosnice

Lângă taraba mea stă un pantofar, aduce de la turci doar pantofi de lac, de piele neagră, întoarsă pe dos, de oaie, de porc, cei mai mulți din mușama dar pe care el îi vinde ca marfă de firmă sută la sută, pe cuvânt, zice și eu nu-mi dau cuvântul oricum, Rânjește satisfăcut când vede cum fraierii aleg pantofi contrafăcuți, au același preț dar sunt mai lucioși, grei, Pantofarul a fost marinar, ofițer în marina română, dar vasul lui s-a vândut ca și alte sute de vase comerciale, pe sume rușinoase, altor puteri și el nu știa decât să conducă vapoare, avea nevastă și copil și se lăuda cu multe amante. Când mama m-a făcut, femeile au zbierat de plăcere! Dar numai gura era de el și în anii de bazar, puținul său caracter se pervertise definitiv, pantofarul mințea, fura, amețea clientul obosit, venit de la sute de kilometri, din Basarabia, Cernăuți sau Polonia, alți bazariști care și ei duceau marfa s-o vândă în bazarurile lor, vindea pe lei, pe ruble, pe dolari și-i ieșea profit. N-avea scrupule, copile, femei tinere, dacă putea să le împingă o pereche de sandale, doar lipite puțin, ere bine sau, dacă nu le ajungeau banii, le propunea o partidă scurtă în taraba lui din spate care avea obloane și acoperiș din tablă. Pantofarul s-a ajuns, a intrat în partidul la modă și a candidat, discursul electoral a fost crezut de mulți, „Mă, e pantofarul, a fost ofițer, din nimic a făcut o avere în bazar” Acum are angajați care îi cară servieta cu documente, umbrela și-i conduc mașina oficială, nu-i place

să i se aducă aminte de perioada bazar, o face doar el când vrea să-și anihileze dușmanii politici spunându-le că averea lui a fost câștigată cu sudoare. Dar cel mai mult se bucură când la poartă vin amărăți, le dă mâna la pupat și le vorbește de Domnul

Fata măcelăresei are acum taraba ei, înainte venea
 cu maică-sa de mână la vândut cratițe,
 tacâmuri, grătare, aveau bani încă înainte de revoluție,
 tatăl era vânzător de carne și făcea contrabandă,
 la negru kilogramul de cotlet costa dublu
 și cârnații și șunca, era cineva în târg,
 averea lui era aproape egală cu a secretarilor
 de partid, contrabandist a rămas și după,
 iar banii și-i investise în aparatură de gătit,
 La bazar, nevasta blondă și creață, mereu proaspăt
 coafată, avea succes, mergeau oalele sub presiune,
 Mascota gheretei era fetița lor de vreo șase ani,
 avea fața ovală, de porțelan și părul lung, castaniu,
 Toți bazariștii o chemau să-i dea bomboane,
 s-o țină pe genunchi ca niște tați,
 De la o vreme, după ce ea împlinise treisprezece ani,
 bazariștii dispăreau cu fata în spatele blugilor
 atârnați la vânzare în fiecare chioșc,
 Ea nu-i refuza, erau, pentru ea, ca o familie,
 Nu i-au dat ei bomboane ani de zile?
 Acum purta niște colanți roz sau cyclamen,
 Era înaltă pentru vârsta ei, cu toate la vedere,
 chiar tamponul i se observa în zilele acelea delicate,
 Bazariștii își dădeau coate, rânjeau, dar n-o pipăiau
 în public, aveau acasă neveste și copii de aceeași
 vârstă, doar o invitau pe la ei și ea se supunea,
 Trecea pe la Ion, pe la Emil, pe la Traian, aici
 stătea cel mai mult, pe la Hans care era mai tânăr,
 Ieșea ea de sub tarabe cu fața trasă, cu ochii
 din ce în ce mai morți, cu părul încâlcit, nimeni

n-o invita la o cafea, nimeni nu ieșea cu ea în lume,
 Taraba ei personală era bogată dar toți își asumau
 drepturi asupra tinerei bazariste încât, de la o vreme,
 ea nu mai ducea banii acasă, li-i dădea lor

Acesta este locul meu, îi spun femeii care
 se bulucea să ocupe locul de lângă șofer,
 Ce vorbești, nu cunoști legea primului ajuns
 știi, când dădeam, pe geam, întâi chiloții
 apoi alergam după tren și, ce prindeam...
 În timp ce ochii mei se rotunjeau, se căscau,
 imaginându-și chiloții mărimea XL împinși
 și trași peste geam,
 Baloți cu chiloți în genți de rafie, mă lămurește,
 cu care mergeam la poloni, vodka la fund,
 ieșeau bani buni, și-n tren, unde te așezai, țineai
 cu dinții, nu conta că unii aveau locuri, așa e
 la revoluție, cei cu tupeu se ajung, altfel te calcă!
 Nu știi, eu mi-am plătit locul și la tren și la avion,
 Și te-ai îmbogățit? Ehei, eu acum lucru în Italia,
 la un moș, am bani! El mănâncă doar lichide, eu
 cumpăr de la piață kiwi, șuncă și-i dau să mănânce,
 nu vrei, zic, mănânc eu, între timp, vine șoferul
 și face repartiția, cele nouă bârfesc că am pile,
 că am dat bacșiș. Ba, cred că se culcă cu el!
 Ajungem la Dunăre, de la izvoare, până la vărsare,
 verificăm locurile, stăm pe ultimul, pe ultimul

Îți cumpăr eu toată marfa, nu te duce în bazar,
 zice romul șef peste mafia valutei care își face rondul
 chiar pe aleea de la intrare, așa sunt acești bărbați,
 spun în față femeii ce au de spus, atât doar că tot la
 a treia zi vor altă femeie la care să-i spună în față
 ce vor, l-am ocolit și am intrat cu hainele de piele
 cu sau fără blană, cumpărate la Istanbul,
 după poartă, în dreapta și în stânga erau cârciumi,
 Trei sute de dolari! aud din stânga mea, mă întorc,
 un bărbat înaintea spre mine, sunt profesor de sport,
 știu cât face o femeie, chiar îmbrăcată, era bine-făcut,
 tânăr și zâmbetul lui se lărgea continuu
 Să-ți fie rușine!
 Patru sute de dolari! Sau spune tu prețul, pentru mine
 te vreau, sunt proprietarul magazinelor, cârciumilor,
 pot să te împrumut cu ce sumă vrei ca să-ți aduci mai
 multă marfă, nu-ți cer nici un fel de dobândă.
 Înaintez cu încăpățănare, vreau să cumpăr un televizor
 color și blugi copiilor, trec rușii, trec polonii, trec cehii,
 la a doua mână se ia cam douăzeci la sută, la a treia
 zece, de la ace, lustre, fiare și mâncare, la hoți de
 buzunare, tristețea nu poate rivaliza cu diversitatea
 diformă care te trage ca o mlaștină, te dezumanizează
 încet, până nu rămân decât țigările, sticlele și pumnii
 de semințe negre, seara, târziu, picioarele duc acasă
 o străină, eticheta „vândut” se pune pe lucruri,
 pe oamenii care devin lucruri și nu au habar de ce li
 se întâmplă, pentru că singurul lor univers e un bazar
 plin și gol deopotrivă aflat demult în derivă

Pe un pat pliant stau întinse lenjerii colorate,
 în față, mușterii de toate vârstele, de toate neamurile,
 bărbați, femei și fameni, târgul e aprins, o sumă
 rotundă pe teancul de chiloți, clienții dau jumătate,
 după mai multe înjurături la adresa fabricanților,
 a comercianților, se ajunge la un consens și marfa pleacă,
 Seara bazaristul strânge patul, strânge pungile din care
 a ronțăit ceva, paharele de plastic le lasă pe jos,
 este un măturător amar, plătit cu ora, ce treabă are?
 Își numără banii în lumina obscură, sunt roșii, un ruj
 s-a topit de căldură și banii aceia par mânjiți cu sânge.
 Dă-mi-i mie la schimb, spune colegul bazarist, îți dau
 bani curați, optzeci la sută, mie, la bancă, mi-i ia așa, negri

În autocarul turcesc care pleacă spre Istanbul
 dorm pe scaune, între scaune, unii au ajuns
 pe bancheta din spate unde au pus multe haine,
 au alcătuit o canapea. Se aud, de acolo, gemete
 suspecte, femeia e cu picioarele în tavan
 iar deasupra și dedesubt sunt fratele soțului
 și prietenul soțului lipsă, ceilalți nu întorc deloc
 capul, știu că femeia are modul ei de a recompensa
 faptul că cei doi îi cară sacii grei cu blugi, o ajută
 să îi urce în autocar, în țară o așteaptă soțul
 ce nu părăsește bazarul, pierde bani.
 Ea este căraușul, e tânără, subțire, cu spinarea cocârjată
 de la sacii cărați pe umeri. A fost o frumusețe,
 fratele mai mic e și acum îndrăgostit de ea,
 are ochii goi și fața umbrită, nici cum se îmbracă
 nu mai are sens pentru ea și totuși cei doi o plac.
 Miasme felurite în două nopți și o zi, femeia
 cu multe fuste ține sub ele valuta proprie dar și
 valuta altora, după caz, se laudă că bărbatul ei
 e ca trenul chiar după treizeci de ani de măritiș.
 Pantofarul are locul lui în autocar, e vechi în meserie,
 Cel din față se apleacă și ridică de jos un lanț de aur
 căzut de la gâtul unei femei adormite care întreabă
 dimineața, pe toți, dacă n-au găsit un lanț,
 tinerelul nu aude, iese repede la fumat, când oprește
 mașina într-o parcare bulgărească, se întoarce cu un
 buzunar de leva, poate acum să-l controleze ghida,
 dar aceasta nu este interesată decât de sofer.
 În bazarul turcesc stăm doar o zi, toți aleargă
 la magazinele știute, vânzătorii sunt corecți,